

del d'un indret o partida, ho comprova també la construcció registrada a Elx: «el de Vinalopó», tal com es diu també «riu d'Alcoi» per *el Serpis* o «riu d'Aigües», el que desemboca al peu d'aquest poble.

És sabut que *p-* és el resultat normal de la *-bb-* doble, en mots d'origen àrabic o tot altre (*EntreDL* III, 85, n. 15). El canvi de la variant *lapó* en *lopó*, potser era en àrab morisc (*lubun*, plural de *laban* «llac» *RMA*. 448), ajudant-hi l'assimilació a la vocal i les consonants següents.

És clar que també s'hauria pogut pensar en un NP híbrid àrabo-mossàrab, format amb *Ibn* i un derivat de LUPUS com ho són *Benilloba*, *Benillup* i el mall. *Llubí*, un *Benilopo* figura en el *Rept.*, per al nom d'unes terres en el te. de València (Bof. p. 227). Això no explicaria tan bé la terminació *-ó* ni presentaria menys sinó més escrúpols fonètics que l'ètimon àrab, i sobretot en perdria així la justificació històrica i geogràfica que li hem trobat.

No sé si pensa en això la Sra. Rubiera quan en donar compte en *Sbarq al Andalus* d'una obra del seu mestre sobre noms de riu d'origen àrabic (obra incompleta, amb materials de valor), diu que no creu que noms de riu puguin venir de NPP; val a dir que en això s'erraria (recordem *Valira*, *Francolí*, *Gaià*, *Orlina*, *Ricardell* etc.).

Acabem l'article descartant etims. errònies que s'han suggerit: Jungfer *lc.*, que vingui d'un NP germ. *Wi lapus*. ni podia donar *Vi-* sinó *Gui-*, ni aquest *lapus* és moneda convertible en germànic. Schlten provava identificar amb *Vinalopó* un riu *Alebus*, citat només per Avienus (*Ora M.*, 464.4, *Fontes Hisp. Ant.* I, 238) com a límit dels *Gimmetes* (620), però no havent-hi altre punt de referència que el Montjo, semblaria referir-se al riu *Alga* d'Altea (Tovar, *Ib. Land.* II, 3, § 8); i fonèticament ni això ni la identificació que m'escrivi Nicolau Primitiu té perspectiva favorable.

Vinamaimó, *Vinambar*, V. *Vin-* *Vinardell*, V. *Vilardell*

VINARÒS

La vila de la costa valenciana, uns 6 k. al Sud del riu de La Sénia, que la separa del Principat.

PRON. *binaròs*, oït allí, 173, exc. 235 etc., *Vinaròç* amb ò oberta accentua M.Gadea (*Terra del Xè*). *Gentilici*: *vinarossencs*, d'ús general (Gaietà Huguet, vi-1935; Carles Salvador *Vocab. Ortogràfic*); i oït a Torreblanca, J.G.M., 1935. id. enq. d'allí, 1961 (xxviii, 35-64). Notícies molt valuoses en Cavanilles, en *GGRV* i en Borràs Jarque (*BSCC* XIV, 286).¹

MENC. ANT. 1194: *Vinaros* (*BABL* VII, 87); 1258: *Vinalaroz* (Huici I, 568); 1295 i 1419: *Vilanaroc* (*Libre de Privilegis* d'Ulldecona, pp. 78 i 89); S. XVI:

Binarós (*Memorial Muñoz*, *BSCC* XIV, 432). No figura en els censos de moriscos del S. XVI, però sí en el de 1609, *Binaroz*, amb 477 cases de cristians vells senyorejats per l'Orde Montesa (*Reglâ*, p. 104). L'avaluació governativa de c. 1660 calcula 381 cases de cr. v. (*El Arch.* IV, 528).

ETIM. Evidentment de l'àr. *Ibn* ^c*Arûds* o *Ibn al-^cArûs*, pròpiament 'el fill del nuvi' o 'el (lloc) del nuvi'. No sols és el mot viu per a això en l'àrab de pertot i de sempre, perquè això ja quedà estereotipat com NP masculí a Algèria, i més o menys pertot (*GGAlg.*, Kazimirski III, 264). Ja se m'havia acudit que podia venir d'un individu de la cabila dels *Beni ^cArûs*, avui pertanyent al Baixalat d'Arzila (Lerchundi), però ho vaig rebutjar tot seguit com cosa supèrflua i descartada per la variant antiga *Vinalaröz* (supra) que dóna prova del caràcter, sentit encara com apel·latiu per l'ús amb article; els mateixos *Beni Arus* marroquins també devien pendre nom del mot àrab viu: variant d'una variant amb *-al-* ve també amb metàtesi *Vilanaroc*, de 1419. Paral·lelament l'arag. *Bujaraloz* ve de *Burg al ^cArûs* 'la torre del nuvi', amb la metàtesi i pèrdua de la *-r* per dissimilació. Tampoc *Benarroça* de la comarca de Gandia és creïble que vingui d'allò sinó d'una alteració del correcte *Mur-rosa*, dissim. de trivial formació catalana; cf. allí mateix *Miraflor* i *Verger*.

¹ Els autors de l'obra present, tot aplaudint el projecte d'una constitució comuna de Catalunya, proposat en una recent Assemblea de Vinaròs, comprensiva de tots els Països Catalans, no aproven, i creuen deguda a un simple oblit, l'estructuració en comarques, allí suggerida sense marcar la divisió venerable i solidíssima entre els quatre Països: València, Balear, Principat i Catalunya Nord.

Vinarragell, *Vinarreal*, *Vinassiet*, V. *Vin-*

Vinavita, altre suburbi de la Lleida sarraïna, avui pda. de Palau d'Anglesola: Turri d'*Avinabita* en l'enumeració dels «Termini» de 1170, n° 20 i de nou en el n° 35; G. Biosca (p. 171) hi afegeix «honor de Benavida» en doc. de Castellans, de l'any 1201. S'ha d'afegir a l'art. *Benavites* vol. I, 433-4; en lloc de PINNA VITIS ací potser es tracta d'un genitiu plural PINNA VITUM 'penya de les parres', com en el *Benavit* de Morella.

Vincabré, *Vincamet*, *Vinfami*, *Vinfaro*, *Vinfatgeig*, *Vinferri*, *Vingalbó*, V. *Vin-*

VINÇÀ

Municipi, al Conflent, cantó de Vinçà, situat al